

Schein Gábor

BUROK

Nyáréjszaka, sűrű zivatar. Rémország fölött
villámlik az ég. Nincsen út, de még van irány.
Az ablaktörő vadul kalimpál, mint egy madárijesztő
kabátujja. Ketten ülnek a kocsiban. Nem szólnak
egymáshoz, a nő vezet. Előttük a fényszóró bizonytalan,
szűk udvara, körben a sötétség átázott, sűrű szövésű
drapériái. A szemek e madár nélküli tájon sosem voltak
eléggé élesek. Későn villannak föl az útszéli karók
vörös, foszforeszkáló csíkjai. A nő lassan hajt.
Ujjai a kormányon elfehérednek. Most csak az
valóságos, amit a szélvédő és a karosszéria körülzár.
Tekintetüknek föl kellene hasítania ezt a burkot.
A férfi oldalra figyel. A villámok egyre közelebb
húzódnak, nincs szünet a dörrenés előtt. Visszafordul.
Érzelmek valóban másolatok? A nő fél. Egy szembejövő
autó reflektora hirtelen mindkettejüket elvakítja.
Az ablaktörő zakatol, a motorházban valami
kopogni kezd. Rémország szíve felé közelítenek.

Műút, 2013/5. (2013041)

Schein Gábor 1969-ben született Budapesten. Verset és prózát is ír.
József Attila-díjas.

Jenei Gyula

BABONÁK LAPJA

hol az origó? előre vagy hátra fut a számegegyes? s én hol
leszek? hol állok majd azon a lapon, amire gyerekkort rajzol
egy idegen kéz – nekem? gyerekkort, amiből felnőni
nem lehet. iskolába menet számolom a járdaköveket;
úgy lépek mindig, hogy vonalra. vagy vonalak
közé. babonázok, de később már nem emlékszem, hogy mi
mit jelent. négyzethálókba gabalyodom. tudni fogom
a számokat, de nem szeretem őket. a fekete kandúr
az üres méhkaptárban lerágja majd saját, még
ki nem nyílt szemű kölykei fejét. a négy cérnanyüszögéből
előbb három, majd kettő, később egy marad, aztán
a csönd nyálkás magzatburka fölött dongani kezdenek
a döglegyek. hét élete van a macskáknak. vagy
kilenc. tíz, tíz, tiszta víz! nem lélekvádorlás, csak
pokol és menny! meghosszabbított szorongása fejkendős
öregasszonyoknak, akik úgy beszélnek a boszorkányokról,
mint bizonyosságról. anyám bólogat, és nem lesz, aki
ellentmond. magamnak kell kitalálnom saját
tévedéseimet. ha kéményseprőt látok, megfogom legalsó
gombomat, s addig szorítom, amíg nem találkozom három
szemüveges emberrel. amíg megfájdulnak az ujjaim.
elengedni a szerencsét nem szabad. a sparhelten lévő lapos
lábosban hirtelen emelkedni kezd a tej föle. nagyon vigyázz
magadra, mondja majd reggel apám. péntek van, ráadásul
tizenharmadika. a tej mellé csúnyán vágott, vastag szelet
kenyeret kapok. étvágytalan reggelek. a tej fehér, a vér
piros. kopasz nyakú fekete jérce vére habzik kicsi tálban. apám
lottózik. tucatnyi szelvény, bűvös számok. soha nem nyer.
egyébként rendíthetetlenül hiszi, hogy csalnak, de azért
játsszik. kéri, mondjak számokat egytől kilencvenig:
három, tizenhárom, huszonhárom, harminchárom. egyszer
csúszik csak be majd egy négyes, de akkor fizetik
a lottótörténet legkisebb nyereseményét, apám kétségbeesetten
amőbázik tovább a szelvényeken, tizenhármast

sosem tesz, mégse nyer. de hogyan is nyerhetne szegény,
amikor a húzásokat péntekenként tartják. kilencven kis
négyzettrács rabja lesz, s a szegénységből nem tudja
kibabonázni a gyerekkorom. én sem tudom magam
a gyerekkorból. de szerencseszámom lesz a tizenhármas,
ám péntekkel kombinálva is ugyanolyan marad, mint
bármely másik. a járdaköveket, a lépéseimet
néha majd még számolom, de ha látok egy fekete
macskát, soha többé nem fordulok vissza sehonnan.

Spanyolnátha, 2013/5.

Fekete Richárd

PEPITA

XIX.

Nem jártam még bányában
és nem éreztem a kas szűkösségét,
ahogy a tavasz benzinszagát sem.
Nem tudom, hogyan kell AK47-essel
lőni, gyámlyukat ásni,
és nem ismerem a halott katonák
gyermekeinek történetét.
Nem vagyok tisztában a robbanószerkezetek
működésével, a mechanikához és a kémiához
pedig egyáltalán nem értek.
Az éjjel menetelő század és az
elővájár sötétsége között
csak nehezen tudok különbséget tenni,
az ideológia működéséről alkotott
elképzeléseim pedig meglehetősen
egyoldalúak.
A feketét és a fehérét ugyan
könnyen megkülönböztetem,
de szürke szempárba máig
nem tudok belenézni,
a táguló pupillával és
a kifordított szem fehérjével
ugyanez a helyzet.
A csarnokvíz látványát is
csak addig viselem el, amíg
a sárban úszkáló katonákra
és a földben úszkáló vajúrokra
gondolok.
Egyébként a bányászok nosztalgiáját
– az alvájárás melankóliájához hasonlóan –
nem teljesen értem, a nehéz
témákról pedig kifejezetten